

Arrest

nr. 115 614 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECLOEDT die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U vroeg op 10 december 2010 samen met uw vrouw, G. T. (...) (OV xxxxxxxx) asiel aan. Ook uw zoon, P. M. (...) (OV xxxxxxxx), die in 2010 nog minderjarig was, kwam met jullie mee naar België. Uw dochter, P. Z. (...) (OV xxxxxxxx), was in augustus 2010 reeds naar België gekomen en had op 20 augustus 2010 een asielaanvraag ingediend. Jullie verlieten jullie land van herkomst, omdat u er problemen kende met de autoriteiten

omdat twee van uw broers als rebellen hadden gestreden en er op uw naam een wapen geregistreerd stond. Ook uw dochter had Tsjetsjenië verlaten omdat ze problemen ondervond omwille van uw problemen met de autoriteiten. In het kader van uw eerste asielaanvraag besloot het Commissariaat-generaal op 24 januari 2012 deze procedure af te sluiten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in hun arrest van 22 mei 2012. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en op 20 juni 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. U gaf aan dat u blijft bij de verklaringen die u hebt afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verwees als nieuwe elementen naar een poging tot ontvoering op 21 januari 2013 en een aanval op uw zoon op 5 mei 2013. Er was ook nog een convocatie op uw naam toegekomen. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een convocatie, getuigenverklaringen van twee bureaus met kopieën van hun paspoorten, een attest van klachtneerlegging bij de politie aangaande de poging tot ontvoering d.d. 22 januari 2013, uw schriftelijke verklaring voor de politie d.d. 22 januari 2013, het proces-verbaal van verhoor d.d. 25 februari 2013, een Russisch medisch attest van 26 december 2008, twee Belgische medische attesten van uw vrouw d.d. 18 juni 2013 en 24 juli 2013, en geboortektes van uw kinderen M. (...) en J. (...).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet er op gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. Er moet echter opgemerkt worden dat inzake uw eerste asielaanvraag op 24 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat het feit dat u kort voor uw vertrek een internationaal paspoort verkregen hebt waarmee u bovendien blijkbaar zonder enig probleem naar de Europese Unie gereisd bent maar moeilijk te rijmen valt met de door u verklaarde vervolging door de autoriteiten. Voorts legde u onaannemelijke verklaringen af aangaande de concrete aanleiding voor uw vertrek. Evenmin kon u aannemelijk maken dat de dood van de wijkagent die u had aangeraden om het land te verlaten en de problemen van uw neef verband hielden met uw problemen. Verder is het zeer merkwaardig dat de federale autoriteiten u enkel lokaal zouden zoeken en dit heden ten dage nog omdat op uw naam als lid van de eenheid Galantsjovski in 1995 een wapen geregistreerd stond. U kon evenmin aannemelijk maken wat uw autoriteiten vandaag nog van u zouden willen. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat u bij elke arrestatie telkens na één of meerdere dagen werd vrijgelaten, maar dat uw belagers u op het moment dat u in Polen verbleef telefonisch bedreigd zouden hebben opdat u naar Tsjetsjenië zou terugkeren. Tenslotte werd er nog op gewezen dat indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst niet op bescherming zou kunnen rekenen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U hebt nagelaten om vervolgens een cassatieberoep in te leiden. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van de onderhavige tweede asielaanvraag kennelijk volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning

van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U verwees naar een poging om u te ontvoeren op 21 januari 2013 en een aanval op uw zoon op 5 mei 2013. Opgemerkt moet worden dat deze nieuwe elementen niet van die aard zijn dat ze de conclusies gemotiveerd in uw eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

Wat betreft de poging tot ontvoering d.d. 21 januari 2013 moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat deze poging enig verband houdt met de Russische autoriteiten, noch met enige problemen die u in uw land van herkomst of tijdens uw verblijf in Polen zou hebben ondervonden. U verklaarde dat in de nacht van 20 op 21 januari 2013 een onbekende man, die Russisch sprak bij u aanbelde en u vroeg hem te helpen met zijn wagen, wat u ook deed. Aangekomen bij de wagen, merkte u nog twee andere personen op. U kreeg te horen dat u met hen mee moest gaan, documenten moest ondertekenen en een videoverklaring moest afleggen over deze documenten (CGVS 01/08/2013 Adlan p. 4, 5). Echter u weet niet wie deze personen zijn, noch wat juist de reden was waarom ze u meenamen en naar waar en naar wie ze u wilden brengen. Evenmin wist u welke documenten u zou moeten ondertekenen of waarom u een videoverklaring diende af te leggen. U verklaarde dat u betreffende al deze eisen geen enkele vraag had gesteld. U vermoedde dat het met uw problemen in de Russische Federatie en in Polen te maken had, omdat u documenten moest ondertekenen. U dacht dat ze u naar Polen zouden brengen, omdat ze uit Polen kwamen en je vanuit Polen alles kan vervoeren (CGVS 01/08/2013 Adlan p. 6, 7, 8, 9, 10). Nergens in uw verklaringen, noch in de documenten afkomstig van de politie die u voorlegt betreffende deze poging tot ontvoering is enige objectieve aanwijzing terug te vinden dat deze poging om u te ontvoeren enig verband houdt met problemen die u vermeldde in uw eerste asielprocedure. Bovendien dient er op gewezen te worden dat deze asielproblemen reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld in uw eerste asielprocedure.

Ook betreffende de aanval op uw zoon d.d. 5 mei 2013 moet vastgesteld worden dat u niet aannemelijk kon maken dat deze aanval enig verband houdt met uw problemen. U en uw zoon verklaren dat op 5 mei 2013, toen hij buiten aan het wandelen was, hij door een onbekende man, zonder enige aanleiding of reden met de vuist werd geslagen (CGVS 01/08/2013 Adlan p. 13; Mamed p. 6).

U legde ook een convocatie voor waarbij u zich zou moeten aanbieden op 4 juni 2012. Vooreerst moet opgemerkt worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien kan uit de convocatie niet worden afgeleid om welke reden of in welke zaak u werd opgeroepen. Verder is uw informatie over deze convocatie onaannemelijk vaag en beperkt. U gaf aan dat u niet weet wat in de convocatie staat, omdat u het niet wilde weten, omdat het u niet interesseerde. U verklaarde dat u zich ergens begin juni 2012 zou moeten aanbieden bij de politie van Atchoi-Martan als verdachte. Echter u hebt geen idee wanneer deze convocatie in Tsjetsjenië werd afgeleverd, noch op welke wijze of door wie de convocatie werd afgeleverd (CGVS 01/08/2013 Adlan p. 14). Opgemerkt moet worden dat wanneer u een convocatie op uw naam krijgt waaruit afgeleid kan worden dat u actueel nog steeds gezocht wordt, het redelijk is te verwachten dat u op zijn minst enige interesse voor deze convocatie zou tonen en ernstige pogingen zou ondernemen om meer informatie hierover te bekomen. Uw gebrek aan interesse in de convocatie doet afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees voor vervolging.

De getuigenverklaringen van twee burens gaan over incidenten die u in uw eerste asielprocedure hebt aangehaald en die als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Bovendien zijn deze verklaringen subjectief van aard en kan hieraan maar weinig bewijswaarde worden toegekend.

Ook het Russisch medisch attest d.d. 26 december 2008 is een document dat verwijst naar feiten die u in uw eerste asielprocedure hebt aangehaald en die als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Uit dit attest kan ook niet afgeleid worden door wie en om welke reden u op 6 december 2012 werd meegenomen.

Het attest van klachtneerlegging bij de politie aangaande de poging tot ontvoering d.d. 22 januari 2013, uw schriftelijke verklaring voor de politie d.d. 22 januari 2013, en het proces-verbaal van verhoor d.d. 25 februari 2013, verwijzen alle naar de poging tot ontvoering wat hoger reeds werd besproken. De medische attesten van uw echtgenote d.d. 18 juni 2013 en d.d. 24 juli 2013 bevestigen dat uw vrouw aan ernstige migraine lijdt, wat niet in vraag wordt gesteld. Uit deze attesten blijkt verder geen verband met de door u aangehaalde vervolgingsproblemen. De twee geboorteaktes van M. (...) en J. (...) bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen

rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan ook in het kader van uw tweede asielaanvraag in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw vrouw, G. T. (...) (O.V. xxxxxxxx), en uw dochter, P. Z. (...) (O.V. xxxxxxxx) in het kader van hun tweede asielaanvragen, en in hoofde van uw zoon, P. M. (...) (O.V. xxxxxxxx), in het kader van zijn eerste asielaanvraag beslissingen tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zoon van eerste verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader. Navolgende motivering betreffende de documenten die door derde verzoekende partij werden bijgebracht, wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Het proces-verbaal van verhoor d.d. 28 mei 2013 en de brief van uw advocaat d.d. 24 mei 2013 verwijzen naar de aanval op u op 5 mei 2013 die reeds werd besproken in bovenstaande argumentatie.”.

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de dochter van eerste verzoekende partij, zijnde vierde verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van vierde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Wat betreft uw verwijzing naar de Tsjetsjeense traditie dat het een schande was om als ongehuwde vrouw een kind te hebben moet vooreerst opgemerkt worden dat gezien de problemen van uw vader met de autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden er evenmin enig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zou u zijn verkracht door medewerkers van de autoriteiten die op zoek waren naar uw vader. Verder kan er op gewezen worden dat u enkel verwijst naar de traditie maar dat u niet aannemelijk kan maken dat u omwille van deze traditie enige daadwerkelijke vervolging dient te vrezen. U gaf aan dat u geen concrete indicaties had dat u vervolging diende te vrezen omwille van deze traditie. Niemand van uw familie was op de hoogte behalve uw ouders. Ook uw moeder liet verstaan dat buiten uw directe familie, niemand anders van de familie op de hoogte waren van uw verkrachting en de geboorte van uw dochter. Bovendien moet vastgesteld worden dat uw ouders, de directe betrokkenen in deze schande, geen probleem met de geboorte van uw dochter S. (...) hebben (CGVS 01/08/ 2013 Z. (...) p. 5, 6). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk deze traditie dient te vrezen. Een enkele verwijzing naar deze Tsjetsjeense traditie volstaat niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zou bedreigd en vervolgd worden omwille van deze traditie. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel halen verzoekende partijen wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde middel roepen verzoekende partijen opnieuw de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij voeren tevens de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM. In een vierde middel wordt door verzoekende partijen de schending aangevoerd van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van de “*motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat bij de eerste asielaanvraag van eerste, tweede en vierde verzoekende partij door verwerende partij bij beslissingen van 23 januari 2012 werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van verzoekende partijen. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten nrs. 81 480 en 81 481 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 mei 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.7. De Raad stelt verder vast dat derde verzoekende partij zich bij het indienen van haar asielaanvraag in hoofddorde steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag van haar familieleden. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van de familieleden van derde verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hun asielrelaas niet geloofwaardig werd geacht. Zoals hierboven reeds vermeld, werden deze beslissingen bevestigd bij arresten nr. 81 480 en 81 481 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 mei 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door derde verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten

worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.8.1. Omtrent de motivering van verwerende partij aangaande de nieuwe gegevens die door verzoekende partijen werden aangebracht beperken verzoekende partijen zich tot het stellen dat verwacht kan worden dat verwerende partij deze gegevens minstens verder onderzoekt daar er sterke aanwijzingen zijn dat deze nieuwe problemen verband houden met de eerdere problemen van eerste verzoekende partij in haar land van herkomst en in Polen. Inzake de poging tot ontvoering d.d. 21 januari 2013, opperen verzoekende partijen dat de kans dat er 's nachts wordt aangebeld door Russische personen die vervolgens iemand meelokken en trachten te ontvoeren, *quasi* onbestaande is. Aangaande de convocatie waarbij eerste verzoekende partij zich zou moeten aanbieden op 4 juni 2012, onderstrepen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij zich bij de politie van Atchoi-Martan dient aan te bieden als verdachte. Volgens verzoekende partijen kan verwerende partij er niet zomaar vanuit gaan dat alle feiten los van elkaar staan en niets met elkaar te maken hebben. Ze menen dat met de inhoud van de documenten die door hen werden aangebracht rekening dient te worden gehouden daar deze nieuw bewijs opleveren inzake de ondergane problemen.

2.2.8.2. Ten eerste wijst de Raad erop dat het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht, niet dienstig is. Immers, geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Zoals reeds werd gesteld, berust de bewijslast op de asielzoeker zelf. Daarnaast merkt de Raad op dat verwerende partij in haar bestreden beslissingen op uitvoerige wijze uiteenzet waarom zij van oordeel is dat de nieuwe gegevens die door verzoekende partijen werden aangebracht niet van aard zijn om de conclusies gemotiveerd in hun eerste asielaanvraag in positieve zin te kunnen wijzigen. Het louter tegenspreken van deze conclusie door erop te hameren dat de door hen aangebrachte nieuwe gegevens wel degelijk een bewijs vormen van het door hen voorgehouden asielrelaas, volstaat niet om de verschillende motieven, die geleid hebben tot het voormelde besluit, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen dienen hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

Voorts merkt de Raad op dat de uitleg van verzoekende partijen dat de kans dat er 's nachts wordt aangebeld door Russische personen die vervolgens iemand trachten te ontvoeren *quasi* onbestaande is, geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat nergens in de verklaringen van eerste verzoekende partij, noch in de documenten afkomstig van de politie die zij heeft voorgelegd betreffende deze poging tot ontvoering enige objectieve aanwijzing terug te vinden is dat deze poging om haar te ontvoeren enig verband houdt met de problemen die zij vermeldde in haar eerste asielprocedure. Het loutere feit dat het ging om Russische personen is gezien het feit dat eerste verzoekende partij niet weet wie deze personen waren, noch wat juist de reden was waarom ze haar wilden meenemen en naar waar en naar wie ze haar wilden brengen, niet van aard een verband aan te tonen met de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst en in Polen. Derhalve is dit nieuwe element niet van aard een ander licht te kunnen werpen op de initiële conclusie tot ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

Verder is de Raad van oordeel dat vermits in de convocatie waarbij eerste verzoekende partij zich zou moeten aanbieden op 4 juni 2012 louter vermeld wordt dat zij wordt opgeroepen als verdachte zonder dat verder wordt aangegeven in het kader van welk onderzoek zij wordt opgeroepen, niet kan worden ingezien welke bewijswaarde aan dit stuk kan worden gekoppeld. Verwerende partij is dan ook terecht van mening dat tevens dit nieuwe element niet van aard is de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas te herstellen.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat eerste verzoekende partij geen enkele interesse toont voor de convocatie en nalaat ernstige pogingen te ondernemen om meer informatie hierover te bekomen, terwijl dit van haar kan worden verwacht wanneer zij een convocatie op haar naam krijgt waaruit afgeleid kan worden dat zij gezocht wordt, verder het volstrekt ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van verzoekende partijen bevestigt.

2.2.9. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat vierde verzoekende partij verkracht werd in haar land van herkomst, merkt de Raad op dat verwerende partij in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van vierde verzoekende partij op uitvoerige wijze uiteenzet waarom zij het niet geloofwaardig acht dat verzoekende partij verkracht zou zijn door medewerkers van de autoriteiten die op zoek waren naar haar vader. Immers kan aan de voorgehouden problemen van haar vader met de autoriteiten geen enkel

geloof worden gehecht. Het louter tegenspreken van deze conclusie door erop te wijzen dat vierde verzoekende partij wel degelijk verkracht werd, volstaat niet om de motivering die geleid heeft tot het voormelde besluit, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen dienen hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen erop wijzen dat verwerende partij enerzijds stelt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, namelijk “*verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen*”, maar anderzijds er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partijen er wel geen last van zullen hebben, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Evenwel blijven verzoekende partijen hier in gebreke gezien de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas. Het betoog dat verwerende partij er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partijen wel geen last zullen hebben van de problemen in Tsjetsjenië, gaat volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissingen, daar door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom de nieuwe elementen die door verzoekende partijen worden aangebracht niet van aard zijn de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur ernstig geschonden zijn aangezien hun verklaringen over de door haar ondergane gebeurtenissen en de door hen aangebrachte documenten totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd door verwerende partij, waarbij er bovendien een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt dat alle door verzoekende partijen aangebrachte (nieuwe) elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en uitvoerig werden besproken in onderhavige bestreden beslissingen. Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat de door hen nieuw aangebrachte elementen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.12. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partijen hebben aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen stellen dienaangaande dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar de “*actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet*”. Het is volgens verzoekende partijen minstens zo dat de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* diende te worden beoordeeld. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat, opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, het niet noodzakelijk is dat de persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Zij verwijzen in dit verband naar “*recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”. Verder kaarten verzoekende partijen aan dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen – hetgeen eveneens erkend wordt door verwerende partij – en dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, hetgeen erop wijst dat de situatie er steeds minder veilig is. Verzoekende partijen betogen dat, omwille van de ernstige en precarie situatie in Tsjetsjenië, hun levens er ten eerste in gevaar zijn. Verzoekende partijen zijn niet akkoord met de redenering van verwerende partij dat zij enerzijds aanvaardt dat er in Tsjetsjenië sprake is van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch dat zij anderzijds stelt dat de situatie er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake zou zijn van een beperkt aantal burgerslachtoffers. Zij zijn de mening toegedaan dat de situatie in Tsjetsjenië er tot op heden één is van willekeurig geweld, waardoor zij louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. Ten slotte halen verzoekende partijen ook nog aan dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verzoekende partijen verwijzen naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, stellen dat de situatie er steeds minder veilig is, verwijzen verder naar niet nader gespecificeerde “*jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie*” – daargelaten de

overweging dat deze nog actueel zou zijn – en zij geven te kennen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de redenering van verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie” van 24 juni 2013 (administratief dossier eerste en tweede verzoekende partij, stuk 12, deel 1, administratief dossier derde verzoekende partij, stuk 10, deel 1 en administratief dossier vierde verzoekende partij, stuk 11, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de louter verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De opmerking van verzoekende partijen dat de gevechtshandelingen er zouden zijn toegenomen in omvang en intensiteit – wat op zich geen afbreuk doet aan het gericht karakter van deze handelingen – betreft derhalve een blote bewering daar niet onderbouwd met enige concrete informatie.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier eerste en tweede verzoekende partij, stukken 11 en 12, administratief dossier derde verzoekende partij, stukken 9 en 10 en administratief dossier vierde verzoekende partij, stuk 11) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 01 augustus 2013 de kans kregen om nieuwe gegevens aangaande hun asielrelaas aan te brengen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT